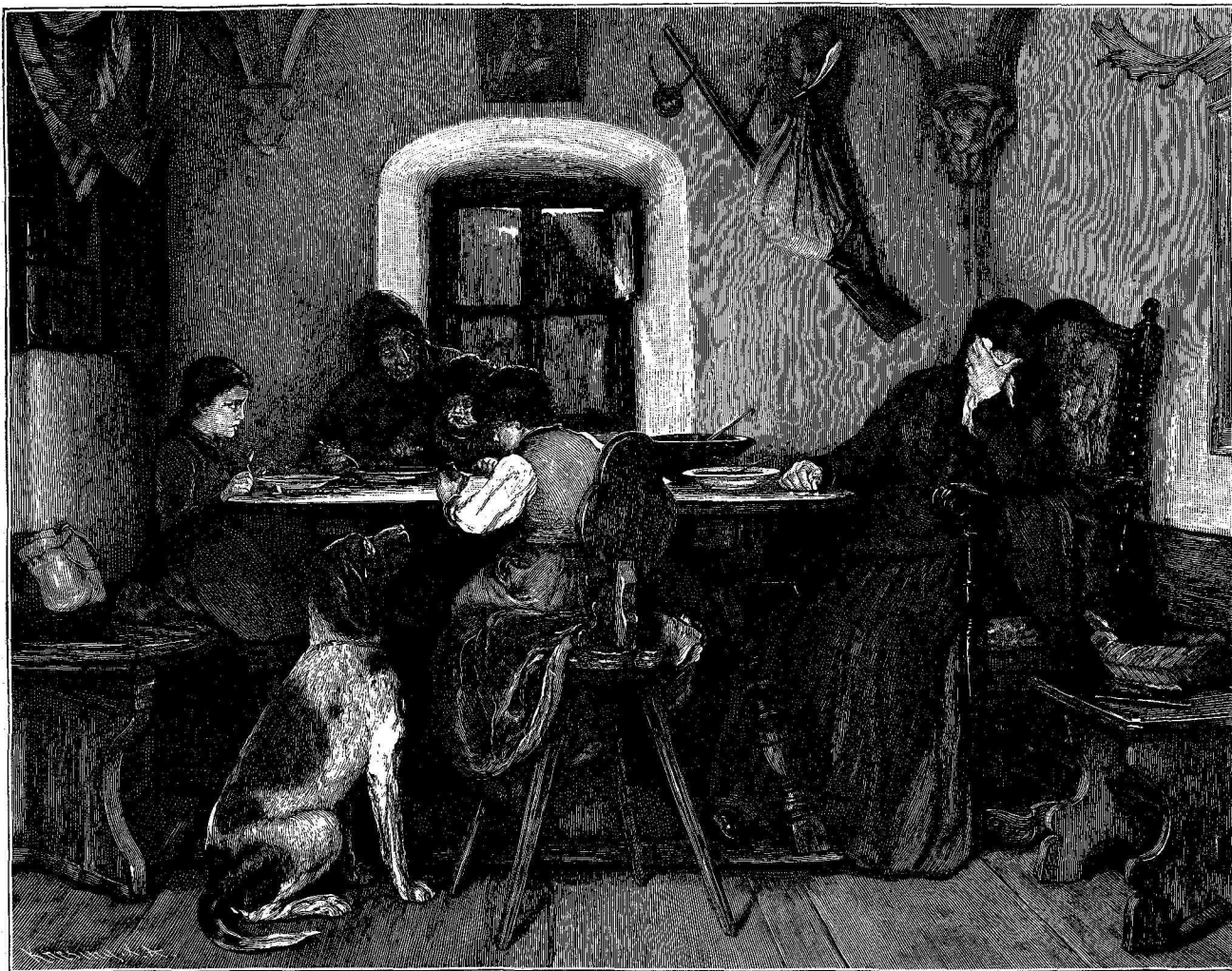

ἔσωσε τὸν θεῖόν του. Ἐπειτά μοι ὠμίλησε περὶ τοῦ προορισμοῦ ἐκάστου ἀνθρώπου καὶ ἰδίᾳ ἑαυτοῦ, καὶ προσέθηκεν ὅτι ἄχρι τοῦδε πάντοτε ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν καὶ ἂν ποτε ἤθελον ἐπέλθει εἰς τὸν νοῦν του δισταγμοὶ καὶ ἀμφιβολίαι περὶ τοῦ προορισμοῦ τούτου, ἤθελε προσπαθήσει ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῶν κόπτων τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του, διότι τότε αὕτη ἤθελεν ἀπωλέσει δι' αὐτὸν πᾶσαν σημασίαν.

— Νομίζετε ἴσως, εἶπε βλέπων με ἐκ τοῦ πλαγίου, ὅτι μοι λείπει πρὸς τοῦτο ἡ γενναϊότης; Δέν με γνωρίζετε . . . ἔχω σιδηρᾶν θέλησιν!

— Πολὺ ὥραϊα τὰ λέγεις, ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν.

λοῦνται μὲ τὸν ἑαυτὸν τους! Ἐν τούτοις πρέπει νὰ προσθέσω, ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας λέξεις παρετήρησα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Τεγλέφ ἑκτακτον ἑκφρασιν μερίμνης καὶ ταραχῆς· αὐτὸ δὲν ἦτον ἡ συγῆθης μελαγχολία του· πράγμα τι σπουδαῖον θὰ ἐθλίβε καὶ θὰ ἐβασάνιζεν αὐτόν. Καὶ τὴν φοραν ταύτην ἤμην ἐκπληκτὸς διὰ τὴν κατῆφειαν, ἣτις ἐξωγραφεῖτο ἐπὶ τῶν χαρακτήρων του. Μήπως ἤρχισαν ἀπὸ τοῦδε ν' ἀφυπνῶνται ἐν ἑαυτῷ αἱ ἀμφιβολίαι, περὶ ὧν πρὸ ὀλίγου μοι ὠμίλησεν; Οἱ συνάδελφοι τοῦ Τεγλέφ εἶχόν μοι διηγηθῇ, ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχε προβάλει σχέδιον εἰς τὸν ἀρχηγόν του, ἐν ᾧ συνεβούλευε δὲν εἰςέωρῳ πλέον τίνας μεταρρυθμίσεις

ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ. Εἰκὼν τοῦ Ἑλλήνος καλλιτέχου Ν. Γύζη.

Ὁ Τεγλέφ ἐβυδίσθη εἰς σκέψεις, ἀνεστέναξε βαθέως, παρήτησε τὴν καπνοσύριγγά του καὶ μοι εἶπεν ὀρθὰ κοφτά, ὅτι ἡ σημερινὴ ἡμέρα ἔχει δι' αὐτὸν μεγάλην σπουδαιότητα.

— Διότι σήμερον εἶνε ἡ ἡμέρα τοῦ ἁγίου Ἡλίου — ἡ ἡμέρα τοῦ ὀνόματός μου . . . αὕτη εἶνε πάντοτε ἀπαισία ἐποχὴ δι' ἐμέ.

Οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἤρκεσθην νὰ τον παρατηρῶ, καθήμενον πρὸ ἐμοῦ ἐν στενοχωρίᾳ καὶ ἔχοντα τὰ βρεμῶδη βλέμματά του πρὸς τὸ ἔδαφος ἐστραμμένα.

— Σήμερον, ἐξηκολούθησε, μοι εἶπε γραῖα τις ἐπαῖτις — ὅλοι οἱ πλησιάζοντες τὸν Τεγλέφ ἐπαῖται ἐλάμβανον παρ' αὐτοῦ ἐλεημοσύνην, — ὅτι θὰ προσευχηθῇ διὰ τὴν ψυχὴν μου· δὲν εἶνε παράδοξον;

Ἐπάρχουσιν ἄνθρωποι, ἐσκέφθη, οἵτινες διαρκῶς ἀσχο-

εἰς τὸ πυροβολικόν, καὶ ὅτι τὸ σχέδιόν του ἀπερρίφθη. Γνωρίζων τὸν χαρακτήρα του δὲν ἀμφέβαλλον ὅτι ἡ περιφρονητικὴ συμπεριφορὰ τῶν προϊσταμένων του μεγάλως εἶχε τὸν προσβάλει. Ἄλλ' ἐκεῖνο ὅπερ ἐνόμιζον ὅτι παρετήρουν εἰς αὐτόν ἦτον ἄλλο τι, ἦτο μᾶλλον ἀτομικὴ θλίψις.

— Εἶνε ὑγρασία ἐδῶ ἔξω, εἶπεν αἰφνης καὶ ἔσεισε τοὺς ὤμους· ἄς εἰςέλθωμεν εἰς τὴν καλύβην μας . . . εἶνε δὲ καὶ καιρὸς νὰ κοιμηθῶμεν.

Στερεότυπος συνήθειά του ἦτο νὰ σείη τοὺς ὤμους καὶ νὰ στρέφῃ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην πλευράν, ὥσαντι εἶχε δέσει πολὺ σφιγκτὰ τὸν λαιμοδέτην, ὅτε καὶ ἔδραττε τὸν λαιμόν του διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός. Οὐδὲν ἄλλο ἐδείκνυε σαφέστερον τὸν ἰδιότροπον χαρακτήρα τοῦ Τεγλέφ ἢ ἡ νευρικὴ αὕτη κίνησις, τοῦλάχιστον οὕτως ἐφαίνετο εἰς